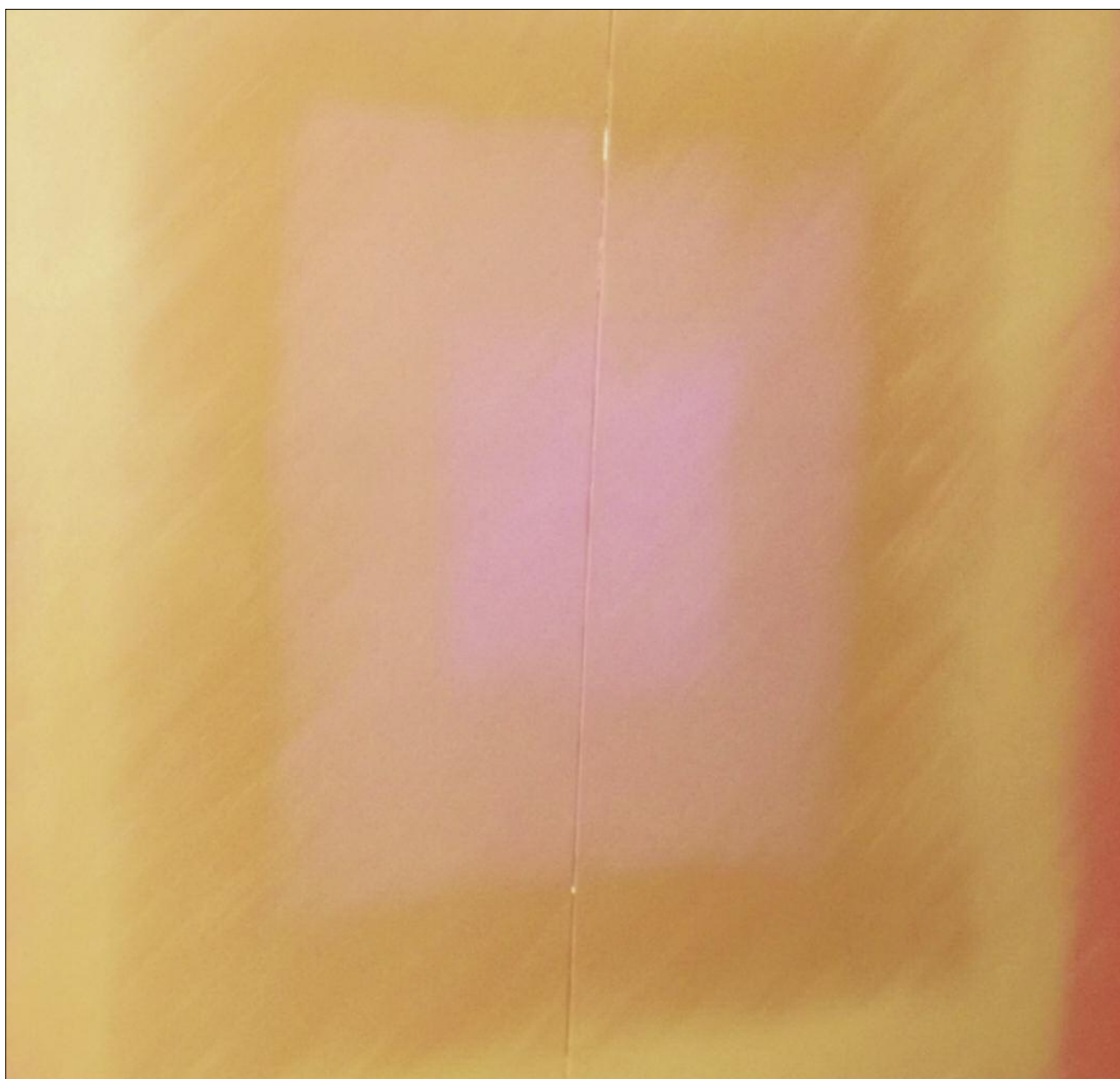

6/161

■ Iunie 2016
■ Anul XIII

Cafeneaua literară

Ion PANTILIE

supliment

**ARTE
POETICE**

**Eroarea intenționată -
William K. WIMSATT și
Monroe C. BEARDSLEY**

Orbirea trecătoare a visului

unii oameni se trezesc
cu mâinile înghețate
bâjbâind pe întuneric
după ieșirea de smoală
prin care au intrat
în căutarea unui
suflet pereche
în căutarea unui
tărâm inocent
cu malurile scăldate
de lacrimile sincerității
iadul e în ceilalți
iadul e în noi
iadul e pretutindeni
unde există minciună
să nu mai dăm vina pe Dumnezeu
pentru tot ce ni se întâmplă
binele și răul sunt orbirea
trecătoare a visului

Pentru oamenii plictisiți

am scris poeme pline de iubire
pentru oamenii plictisiți
chiar dacă a trebuit să-mi fac din inimă
un sicriu de flori
mi s-a scurs viața în cuvinte
pentru oamenii plictisiți
chiar dacă mă topeam precum ceara
iar oasele mele ardeau precum fitilul lumânării
m-am prăbușit în abisul meu interior
pentru oamenii plictisiți
chiar dacă nimeni în afară de Dumnezeu
nu-mi arunca un colac de salvare
am zburat pe aripile imaginației
pentru oamenii plictisiți
chiar dacă nimănu-i nu-i păsa
de umbra mea care-i cerșea infinitului
o umbră pereche
am închis ochii și am navigat
pe oceanul nesfârșitelor naufragii
în căutarea adevărului
da, da, tot pentru oamenii plictisiți
chiar dacă nimănu-i nu-i păsa că eram
ca un sărut captiv
între două continente de singurătate
nu-mi rămâne decât
să pecetluiesc pământul cu o cruce
așa ca un dar de mare preț
pentru oamenii plictisiți
chiar dacă...

Putreziciunea timpului

din carnea mea nu au mai rămas
decât câteva fâșii de singurătate
din timpul meu nu au mai rămas

decât niște amintiri fugărite
de neiertătoarea uitare
din ochii mei nu au mai rămas
decât niște luminițe plâpânde
din pașii mei nu au mai rămas
decât niște urme risipite de vânt
da, știu, viața merge înainte
cu ce a mai rămas din mine
important este ca sufletul meu
să lustruiască oasele din rastel
să fie pregătit pentru ultima luptă
cu putreziciunea timpului

Umbră lucidă

delirul este o febră netratată a luminii
dați-mi așadar voie să fiu
o umbră lucidă

Răsar cuvintele

fără rănile suferinței
am fi întinderi infinite de pustiu
pe care nicio atingere
nu le-ar mai face rodnice

când sufletul alină carnea îndurerată
din creștăturile ei răsar
florile nemuritoare
ale cuvintelor

atunci și numai atunci
poetul ca o albină harnică
trebuie să le culeagă
metafora

Ionuț CARAGEA